

Udvalget atter kun Et af To at vælge imellem.

Det kunde begaa en bitterlig Uretfærdighed ved at undlade at indstille til Optagelse paa Lovforslaget en Mand, der fandtes ligesaa værdig til at staa der som mange alt Optagne, og hvis Udeladelse af Lovforslaget ved dets Affattelse ikke kunde tilskrives hans egen Skyld. Han vilde da uden Tvivl være berøvet al Udsigt til at faae Indfødsret. At Udvalget ei gik denne Vej, vil neppe Nogen fortænke det i.

Udvalget var da ligefrem ved den Gang, Sagen havde faaet, forpligtet til at stille Vædringsforslag om Andragerens Optagelse.

Det var imidlertid Udvalget klart, at Indenrigsministeren, om han end overfor Rigsdagen maa høre Ansøret for sine undergivne Embedsmænds Forsømmelser, umulig kan overkomme forud nøie at gjøre sig bekendt med Enkelthederne i en Sag af denne Natur, men i Mangt og Meget maa stole paa Andres Undersøgelser. Udvalget sendte derfor den 16de Januar det særdeles udførlig begrundede Vædringsforslag, i Form af Udkast til Betænkning, til Ministeren, idet man haabede, at han vilde møde i Udvalget til Samraad med dette. Havde Ministeren benyttet denne Leilighed til at opnaa en mindelig Forstaaelse og i Udvalgsmødet givet Udsigt til Andragerens Medtagelse paa næste Aars Indfødsretslov, kunde det endnu være undgaaet, at Betænkningen kom frem for Offentligheden. Men da Udvalget efter tre Dages Forløb modtog fra Ministeren en kort Skrivelse af 18de, hvori han antydede, at han ikke kunde ventes i Udvalget, maatte dette afgive sin Betænkning den 19de Januar.

Endnu, da 2den Behandling fandt Sted den 25de Januar, havde Ordføreren Udvalgets Bemyndigelse til efter Omstændighederne at tage Vædringsforslaget tilbage. Forhandlingen med Ministeren gav ingen Anledning dertil.

Smellem 2den og 3die Behandling, samt en Tid derefter, blev Andrageren gjort til Gjenstand for en saadan Haan og Spot ei

alene i den kjøbenhavnste Smudspressen, men tildels ogsaa i ellers alvorligere politiske Dagblade, at Udvalget end mer maatte søle sig forpligtet til at fastholde hans Forbliven paa Lovforslaget, medmindre Ministeren under 3die Behandling (den 14de Februar) kunde bevise, at han ikke havde „et pletfri Rygte“. Uagtet Udvalget underhaanden havde søgt at komme til fuld Vished i den Henseende, tænkte det sig dog Muligheden af, at Ministeren, der havde stillet Vædringsforslag om at udstemme Andrageren, havde ny og hidtil ukjendte Oplysninger at meddele. Da dette ikke var Tilfældet, men Ministeren desuagtet modsatte sig, at Andrageren stod paa Lovforslaget, var der ingen Grund for Ordføreren til at anbefale Thinget at indtage en anden Stilling end ved 2den Behandling, og Ordføreren fik saaledes heller ikke da Brug for den Bemyndigelse, Udvalget havde givet ham til efter Omstændighederne at tilraade Thinget at udstemme det ved 2den Behandling indstemte Vædringsforslag.

Forholdenes egen Natur har saaledes efterhaanden forekrevet Udvalget dets Stilling med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Andrageren efter dets Mening fremdeles bør medtages paa nærværende Lovforslag eller ei. Forholdene have udviklet sig saaledes, at det i Grunden er blevet en „Belfærdssag“ for Andrageren fremfor nogen af de to tidligere ved Vædringsforslag indstemte Personer at faae den Indfødsret, hvortil han utvivlsomt er ikke mindre værdig end mangan anden paa Lovforslaget, snarest muligt. Efterat nemlig hans private Liv i den Grad er blevet fremdraget for Offentligheden, og efterat hans Person i den Grad har været udsat for Haan og Spot fra deres Side, som kun altfor villig lyttede til grundløse Rygter, skyldes der ham, som den uskyldig Lidende, formentlig en Oprensning, som i dette Tilfælde alene Lovgivningsmagten kan yde ham ved nu at meddele ham Indfødsret.

I den Henseende maa man slutte